

VELKÁ DEBATA O TOM, JAK ZLEPŠIT ŠKOLSTVÍ

Od začátku roku probíhají dvě navzájem provázané diskusní kampaně, které mají ukázat postoje odborné i laické veřejnosti k úrovni českého školství a hledat možnosti, jak ho zlepšit. Jednu z nich vede ministerstvo školství a nazvalo ji „veřejná konzultace“, druhou organizuje obecně prospěšná společnost EDUin pod názvem Česko mluví o vzdělávání.

Padají kontroverzní otázky

Diskuse mají velké rozpětí. Kladou otázku, jak by měl český vzdělávací systém vypadat v dlouhodobé perspektivě, jakého člověka by se měl snažit vychovat nebo jestli by škola měla víc vzdělávat, nebo vychovávat.

Diskuse EDUin - foto Vojtěch Hurych

Jsou tu ale také mnohá konkrétní a často i ožehavá témata: Pomohl by učitelům profesní standard a kariérní systém? Jak by se mělo změnit hodnocení žáků a je vůbec potřebné jejich plošné testování v 5. a 9. třídách? Je možné dosáhnout toho, aby se zmenšila selektivnost českého vzdělávacího systému? Je k tomu potřeba zrušit praktické školy a víceletá gymnázia? Jak školám pomoci, aby reforma odstartovaná v roce 2005 měla smysl? Jsou nutně třeba standardy? A jaká je vůbec role školy v době, kdy žáci získávají informace na internetu...

Jak vypadá veřejná konzultace

Veřejná konzultace, kterou odstartovalo ministerstvo školství v polovině ledna, má pomoci popsat slabá místa vzdělávacího systému v ČR a najít způsob, jak si s problémy poradit. Veřejná konzultace je pojetá jako součást práce na novém koncepčním dokumentu Strategie vzdělávací politiky České republiky do roku 2020.

V rámci veřejné konzultace probíhá řada diskusí u kulatého stolu, které se v první fázi uskutečňovaly v Brně, Ostravě a Karlových Varech a poté se přenesly do budovy MŠMT na Senovážném náměstí v Praze. První vlna kulatých stolů měla obecnější charakter, v druhé části se diskutovalo postupně o těchto tématech: posílení relevance a prestiže školy a školního vzdělávání, odstraňování slabých míst vzdělávacího

systému, ověřitelné standardy jako předpoklad zajišťování kvality výuky, role učitelů jako předpoklad kvalitní výuky, kvalitní řízení vzdělávacího systému a posilování jeho kapacity. Ministerstvo školství vytvořilo pro veřejnou konzultaci webové stránky, kde jsou dostupné všechny informace o akcích a vyhodnocení jednotlivých kulatých stolů. Je tu prostor také pro diskusi o chystané strategii.

Různorodá kampaň EDUin

Také v rámci diskusní kampaně společnosti EDUin nazvané Česko mluví o vzdělávání jsou organizovány tematické kulaté stoly, kterých se zúčastňují učitelé, pedagogičtí odborníci, pracovníci MŠMT a jeho přímo řízených organizací či neziskovky. Kromě toho ale probíhá velké množství dalších akcí ve všech krajích ČR – jde o různé semináře, setkání inovátorů či konference a veřejnosti přístupné akce. Patří mezi ně také série workshopů s názvem Víze vzdělávání – tady se hledá odpověď, jak by mělo naše školství vypadat za 25 let, tedy s dlouhodobou perspektivou. Skladba účastníků je trochu jiná než u kulatých stolů: „Snažíme se, aby to byl průřez lidí ze škol, samosprávy, z byznysu, neziskovek, přímo řízených organizací i ministerstva školství. Přijde nám užitečné promíchat různé skupiny lidí, které se nesetkávají příliš často. Výsledky diskusí pak srovnáváme a podle toho zjišťujeme i jejich relevanci,“ upřesňuje mluvčí EDUin Tomáš Feřtek. Velkou roli v kampani EDUin hrají webové stránky. Kromě informací o akcích a vyhodnocení jednotlivých témat nabízejí možnost zapojit se do různých anket a hlasování, kde mohou zájemci projevit své názory na současnou a budoucí podobu školského systému. Jsou tu také novinky o vzdělávání u nás i ve světě, tipy na zajímavé články či publikace nebo hra, která je vlastně další formou diskuse o vzdělávání. Jaké nové pohledy a podstatné informace přináší debaty o českém školství? To si můžete přečíst v rozhovorech s prvním náměstkem ministra školství Jiřím Nantlem a s mluvčím společnosti EDUin Tomášem Feřtekem.

Podrobnější informace: www.ceskomluvi.cz
a www.vzdelavani2020.cz

Zoja Franklová

MORÁLKA AŽ NA PRVNÍM MÍSTĚ

Na jednom kulatém stole pořádaném v rámci kampaně Česko mluví o vzdělávání byla položena otázka „Jakou společnost má náš vzdělávací systém podporovat? Trochu to připomíná otázku, zda bylo dřív vajíčko nebo slepička. Nemá to být spíš společnost, která určuje podobu škol? Nebo je určující škola, která má vliv na své žáky a ti pak vytvářejí charakter společnosti?“

Ondřej Šteffl, ředitel společnosti SCIO, si myslí, že o vztahu mezi společností a školou by měli diskutovat filozofové, básníci, sociologové i politici. „Celé Česko by mělo mluvit o smyslu vzdělávání. Bohužel se k tomu moc nemá.“ Podle Ondřeje Šteffla má škola jen velmi malý vliv na své žáky. Ti dnes získávají informace a mnohé zkušenosti všude jinde, než ve škole. Přitom jeho požadavky na školu nejsou zrovna malé: „Kladu si otázku, jak by měli být vzdělání lidé, aby se mým dětem s nimi dobře žilo? A odpovídám si: Nejde o to, aby uměli řešit kvadratické rovnice, ale aby to byli slušní a mravní lidé, aby např. pomohli v nouzi. Od vzdělávacího systému bych proto chtěl, aby to nějak zajistil. Kromě toho bych chtěl, aby se všichni uměli učit a měli aspoň kousek kritického myšlení. Protože jinak se mým dětem bude mezi nimi těžko žít.“

ZAŽIJ VZDĚLÁVÁNÍ JINAK

Mezi účastníky diskuse panovala shoda v tom, že škola má především socializační funkci. „Kde jinde se mohou setkat budoucí lékaři a bankéři s prodáváčkami a metaři?“ ptal se další z diskutujících Marek Lauer-mann, který se věnuje komunitním školám. Jak ale dosáhnout toho, aby škola dokázala spojit vzdělávání žáků se socializační funkcí? Didaktička matematiky Pavla Polechová to ukázala na rozdíl mezi informací a znalostí: „Informace je něco, co odněkud převezmu, zatímco znalost nemůžu převzít, to si musím sama zkonstruovat. A tady je hodně silná vazba na to sociálně, protože když učitel předkládá problémy, které zprostředkují dítěti zážitek objevu, a učitel je ten, kdo moderuje jeho objevování i diskusi mezi spolužáky, tak to vyžaduje úplně jiné klima, než když jde o učitele, který všechno ví a posoudí, jestli to je správně. Když jsou to žáci, kteří se o problému spolu baví, a učitel jenom moderuje komunikaci, tak si žáci nejenom vytvářejí znalosti, ale posiluje se jejich sociální kompetence.“

Zoja Franklová

ŠKOLY POTŘEBUJÍ ZKLIDNĚNÍ

O probíhajících diskusích ve školství a přípravě Strategie vzdělávací politiky České republiky do roku 2020 hovoříme s prvním náměstem ministra školství Jiřím Nantlem.

Průběžně se zveřejňují výsledky diskusí nad jednotlivými tematickými okruhy a z nich je zřejmé, že nejsou jednoznačné. Do chystané strategie se ale musí napsat něco určitého. Jak tedy budete s výsledky diskusí zacházet, budete je vlastně zohledňovat?

Od počátku jsme to chápali tak, že nemůžeme jen čekat, až budeme mít na stole výsledky diskuse, protože ty samozřejmě nebudou jednoznačné. To je také důvod, proč raději volíme termín veřejná konzultace. Ta je nutná, protože přispívá k pochopení problémů, ale až skončí, tak sestavíme mezíresortní skupinu, která vlastní strategii vytvoří s využitím výsledků diskusí a s hlubokou znalostí rozložení názorů.

Bude tedy ve strategii vždy napsán nějaký cíl a k němu vedoucí kroky?

Strategii nevnímáme jako soupis detailních cílů, ale určili jsme pět hlavních směrů a s pomocí debaty se snažíme identifikovat potřebná opatření. Nechceme napsat strategii podle našich vlastních představ, to by bylo jednoduché, ale snažíme se určit systémové priority, na kterých panuje průřezová shoda, a je tedy pravděpodobnost,

že se výhledově budou uskutečňovat i bez ohledu na střídání ministrů. Tato strategie se také zabývá vazbou mezi školou a jejím okolím, poprvé vlastně zdůrazňujeme, že

Kulatý stůl pořádaný MŠMT na Senovážném náměstí v Praze

děti získávají mnohé informace úplně jinak než ve škole, a to je pro učitele velká výzva. Faktem je, že dnešní děti jsou na internetu a znají mnohé další technologie. Učitelé by tedy měli najít cesty, jak to co nejlépe využít pro cíle školy a jak zároveň ovlivňovat myšlení žáků. Vrací se totiž akcent na funkci školy při formování postojů a hodnot a v tomto ohledu bude strategie hodně inovativní.

DEZILUZE UČITELŮ UŽ NEMŮŽE BÝT VĚTŠÍ

S Tomášem Feřtekem ze společnosti EDUin o tom, co zatím ukázala kampaň Česko mluví o vzdělávání.

Jak se to stalo, že jste začali organizovat diskusí současně s MŠMT?

Původně nešlo o společný záměr, protože EDUin se pro tuto kampaň rozhodla už na jaře 2012, kdy byl ve funkci ještě ministr Dobeš. Šlo nám o to, prosadit myšlenku národního programu vzdělávání. Ten ovšem není možné připravit, aniž by napřed proběhla diskuse o celém systému školství a jeho cílech. Kampaň jsme chtěli zahájit 17. ledna, a teprve pak jsme zjistili, že k tomu samému datu ministerstvo ohlásilo začátek veřejné konzultace, která má vést ke vzniku Strategie vzdělávání 2020. Tenhle záměr ale na ministerstvu vznikl až po nástupu ministra Fialy. Souběh našich kampaní je tedy náhodný, a napřed jsme nebyli nijak nadšení, ale pak jsme si řekli, že se pokusíme z toho udělat přednost. S MŠMT jsme si rozdělili cílové skupiny, aby každý z nás oslovoval tu část veřejnosti, s níž to lépe umí, a ministerstvu pak dáváme k dispozici výsledky našich diskusí.

Jsou mezi výsledky kulatých stolů a dalších forem debat nějaké podstatné rozdíly?

Tím, že na různých akcích Česko mluví o vzdělávání je různá skladba účastníků, tak se liší i výsledky, v některých případech přímo diametrálně. Nejzřetelnější to bylo u tématu selekce. Na kulatý stůl zřej-

mě chodí spíše lidé pro-inkluzivně zaměřeni a protichůdný názor je v menšině. Ve veřejné debatě to je ale přesně naopak. Většina lidí je přesvědčena, že každému dítěti je nejlépe mezi svými a že to tak má zůstat. Proto také převládá názor, že mají ve školském systému dále fungovat praktické školy a víceletá gymnázia jako dosud. Jít proti přesvědčení veřejnosti, že selekce je správná, je tedy velmi těžké.

Vytváří se takové protipóly i v jiných tématech?

Jinde je větší míra shody, například je zřejmé, že většina účastníků diskusí kritizuje krajské řízení škol. U některých témat se třeba lidé shodnou obecně, ale v jednotlivostech pak jsou rozdíly, jako třeba u metodické podpory učitelů.

Jedním z diskutovaných okruhů je také postavení a kvalita učitelů. To bylo jistě také téma, které vzbuzovalo vášně...

V debatách se projevuje jednoznačně, že deziluze učitelů je opravdu nebyvalá, řekl bych, že už ani horší být nemůže. Učitelé mají pocit, že jejich profese je znevažována a podceňována, přitom mám dojem, že ve skutečnosti je pověst učitelské profese ve veřejnosti lepší, než si sami učitelé představují. Všechny další změny se proto musí velmi pečlivě zvážit, protože učitelé už

neunesou další kroky, do kterých by museli vložit plno energie, a pak by z toho zase nic nebylo. To si už nemůžeme dovolit.

Pomůže v tom chystaný kariérní systém?

Jeho zavedení naráží právě na tu deziluzi učitelů, kteří už ani nevěří, že by jim stát mohl vůbec v něčem pomoci. Proto bych teď navrhoval kantory podporovat a nechtít od nich další výkony. Podle mého názoru by ministerstvo školství mělo hledat cesty, jak pedagogy pochválit, dávat najevo, že existuje velké množství učitelů, kteří dělají svou práci dobře. Chtěli bychom k tomu také přispět, proto se naše společnost EDUin rozhodla, že se pokusí vyhledávat vynikající učitele všech generací, kteří mohou sloužit jako dobré vzory, a představovat je veřejnosti v krátkých videoportrétech. Také by se měla zlepšit metodická podpora

To znamená, že následující ministři nebudou moci ve školství prosazovat, co je zrovna napadne?

Bylo by dobré, kdyby budoucí ministr byl ovlivněn strategií tak, aby šel stejným směrem. Strategie projde v průběhu let nepochybně i nějakými korekcemi a objeví se nová témata, ale kdyby se podařilo, že její základní směry budou rámcem uvažování pro politickou reprezentaci, budoucí vládu i opozici a kraje, tak by to byl úspěch.

Velmi kontroverzním tématem je otázka inkluze. Bude strategie obsahovat kroky, díky nimž by se snížila selekce dětí?

Školský zákon z roku 2004 je jednoznačně pro-inkluzivní, ale prakticky se to neuplatnilo důsledně a existují dvě významné výjimky, a to jsou víceletá gymnázia a základní školy praktické. Ale musíme si uvědomit, že ve všech zemích v Evropě, včetně těch, které jsou dávány za vzor inkluze, existují nějaké školy pro žáky s postižením. Problém je spíš v tom, že u nás tam je zařazena určitá část dětí, které nejsou mentálně postižené, a to musíme změnit. Kromě toho bychom měli drobnými stimuly podporovat motivaci škol ke sbližování, které může vyústit ve sloučení základní školy se školou praktickou. Nemá ale smysl vyčerpávat se spektakulárním zásahem, jímž bychom se snažili zakázat určitou kategorii škol. Strategie by tedy měla obsahovat férová pravidla, na jejichž základě už nebude možné, aby nějaké

dítě dostalo doporučení, které neodpovídá jeho reálným dispozicím. Snažíme se také upravit pravidla financování. Rodiče dítěte, které potřebuje podpůrná opatření, by měli vědět, že finanční prostředky půjdou za dítětem, ať už se rozhodnou dát ho do běžné školy, nebo do školy určené pro daný druh postižení. Tento princip funguje řadu let ve vysokém školství a díky tomu patří ČR mezi země s nejlépe zajištěným přístupem handicapovaných studentů do vysokoškolského studia. Naše politika je tedy posilovat rozhodování lidí, ne mocenské zásahy státu.

Bude součástí strategie podpora základních škol, aby mohly zlepšovat svou kvalitu? Aby pak rodiče neměli důvod hledat jinou školu pro své děti?

Při debatách někdy zaznívaly stesky na stav světa. Podle některých učitelů je špatné, že děti tráví tolik času na internetu, a myslí si, že by se tomu mělo nějak zamezit. Jenže to vlastně není možné. Vidím to na mé dvouleté dceři, pro kterou je počítač něco úplně přirozeného, jako pro nás byla kdysi televize. Pokud se učitelé budou bát světa, který je pro děti normální, tak nebudou mít autoritu ani prestiž. Stále častěji bude také ve třídě žák pocházející z jiné země nebo nějaké dítě s handicapem. Akademické výzkumy ukazují, že zanedlouho vymizí úzus, podle kterého je dítě s postižením automaticky zařazováno do nějaké speciální instituce. I dneska mají rodiče podle zákona

právo, aby dítě chodilo do jakékoli školy, jenže to zatím příliš neuplatňují, ale další generace už se svého práva zřejmě budou domáhat. Musíme se tedy snažit, aby učitelé byli na nový vývoj mentálně a metodologicky připraveni, jinak se dostaneme do neřešitelných problémů.

Pokračování na další straně ►

učitelů, což by vlastně stálo relativně málo peněz a přitom by to mohlo pomoci. Web RVP.CZ by měl zase začít sloužit jako místo, kam si učitelé chodí pro radu, pomoc, zajímavé metodiky a úlohy do hodin a kde mohou své problémy konzultovat s kolegy. Teprve potom by měl vstoupit v platnost kariérní systém, protože ten zavádí atestace, čili další požadavky na učitele. A navíc – kariérní systém bez peněz opravdu nemá žádný smysl.

Jak to tedy koresponduje s kroky, které navrhuje ministerstvo školství?

Myslím, že většina návrhů ministerstva je rozumná, ale pokusil bych se je seřadit

takovým způsobem, abych nejdřív učitelům pomáhal, a chtěl bych po nich něco teprve ve chvíli, kdy budou mít jistotu, že jim námaha, kterou do toho vloží, něco přinese.

Národní ústav pro vzdělávání, kde pracuji, poskytuje školám dost rozsáhlou metodickou pomoc, vy ale říkáte, že jí je nedostatek. V čem je tedy problém?

Jeden problém je na straně učitelů – dost velká část z nich totiž není zvyklá využívat nové informace, aktivně si je vyhledávat a pracovat s nimi. Na druhé straně se ovšem obávám, že velká část metodik odcházejících do škol není tím, co učitelé opravdu

chtějí, a mnohdy to pro ně není ani pochopitelné. Třeba jde o příliš obsáhlé texty, takže odrážejí od čtení nebo neodpovídají na konkrétní problémy, s nimiž by kantoři potřebovali pomoci. Je to tedy do značné míry věc komunikační strategie vůči učitelům, aby metodiku vnímali jako pomoc. Informací je mnoho a povinností každého úřadu je dostat ty správné informace k lidem, kteří je potřebují. Chápu, že to není snadné, ale myslím, že to zodpovědné instituce nedělají příliš dobře.

Ještě bych se vrátila k problému selekce. Dá se s ním za současné situace něco dělat?

Jestliže školy přestanou být pod neustálým tlakem a budou pociťovat podporu, jestliže bude existovat kariérní systém a standardy učitelské profese, tak se i normální základní škola může dostat do fáze, kdy bude schopná učit děti, které dneska přijímat nemůže. Jestli začne být obvyklé, aby součástí sboru byl speciální pedagog a asistenti, kteří pomáhají učitelům, budou se postupně vytvářet podmínky ke snižování selekce. Je evidentní, že zrušit praktické školy nebo víceletá gymnázia by bylo v tuto chvíli jednak nerozumné, jednak politicky neprůchodné, takže je třeba na to jít jinudy. Snažme se, ať přibývá škol, které mohou konkurovat víceletým gymnáziím a přitom jsou schopné se postarat také o děti s handicapem.

Pokračování na další straně ►

Fotografie z akce EDUin Vojtěch Hurných

- **Nejednotné názory jsou také na potřebnost standardů a jejich pojetí. Přitom návrh standardů pro základní školy už existuje a lidé se k nim mohli vyjádřit na Metodickém portálu. Bude na ně mít tedy veřejná konzultace nějaký vliv?**

Problém je v tom, že mezi ideálním cílem, který stanovuje strategie v dlouhodobém horizontu, a momentální potřebou je dost velké rozpětí. Rámcové vzdělávací programy vznikly už před řadou let, nejsou úplně dokonalé a postrádají určitou specifikaci. Proto tam má být doplněn standard, tedy očekávané výstupy, které samozřejmě musí odpovídat platné podobě rámcových vzdělávacích programů.

To znamená, že současné změny rámcového vzdělávacího programu pro základní školy řeší určitou momentální potřebu a ve strategii může být nalezeno jiné řešení?

Podle mého názoru bychom neměli rozpouštět žádné velké kurikulární akce dřív, než bude zpracován národní program vzdělávání, zakotvený v zákoně již od roku 2004. Jde o to, abychom si napřed vydiskutovali roli jednotlivých stupňů vzdělání. Současná debata trpí nejasností, např. nevíme, co je smyslem střední školy. Systém vzdělávání měl strašně dynamický vývoj, takže to, co si společnost projektuje do střední školy nebo maturit, už z velké části neodpovídá

jejich dnešní funkci. Maturita už pro mladé lidi většinou není finální kvalifikací v životě, nepředstavuje takovou metu jako například před padesáti lety. Ale většinová společnost má jinou zkušenost a stále to tak vidí. Proto teď v podobě státních maturit a jejich nákladů platíme obrovskou daň za to, že nebyl zpracován národní program vzdělávání. A teprve od něj by se měly odvíjet standardy. Takže doporučujeme provést jen nutné úpravy stávajícího systému, ale nechystejme žádnou další etapu kurikulární reformy, dokud nebude jasno o systémové roli jednotlivých stupňů vzdělání. Pokud to neuděláme, tak dopadneme špatně.

Po dokončení strategie tedy naváže práce na národním programu vzdělávání?

To ale vidím jako proces na několik let, což říkám i na základě zkušeností ze zahraničí. Nikdo si nemůže představovat, že si sedne pár úředníků a vytvoří takový program. Ten by měl být podložen také širokou celonárodní debatou. Rozumné je uvažovat o horizontu let 2018–2019. Jinak to bude slohové cvičení.

Považoval bych také za žádoucí, aby se několik let nedělala žádná revize rámcových vzdělávacích programů. Umožnilo by to učitelům vyhodnotit zprávy inspekce, provést vlastní hodnocení školy a zamyslet se nad školním vzdělávacím programem. Ohromně by to přispělo ke zkvalitňování

výuky. Kvůli tomu se také snažíme školám uvolnit ruce, například teď připravujeme vyhlášku, která má zrušit desetinu položek vykazovaných školami, snažíme se zlepšit dostupnost metodických dokumentů a resortních předpisů.

Učitelé se ovšem cítí velice frustrováni. Myslíte si, že to bude stačit k tomu, aby zase našli ztracené sebevědomí? Není třeba také přidat školám a učitelům peníze?

Málokdo to asi zaznamenal, ale vláda začátkem roku schválila v rámci prorůstových opatření také zvýšení veřejných výdajů na vzdělávání, které by mělo doprovázet novou strategii. Vláda si je tedy vědoma, že je ve školství třeba zlepšit situaci. Říkám to ovšem opatrně, protože příští rok budou volby, nevíme, jaká bude politická reprezentace a ekonomická situace.

Zoja Franklová

Fotografie z akce EDUin Vojtěch Hurych

- Tím, že postupně vyplníme slabá místa systému vzdělávání, se nám může podařit, aby hlavní proud školství byl pro-inkluzivní. Tak se můžeme dostat ke stavu, kdy veřejnost pocítí, že tudy může vést cesta.

Jak hodnotíte dosavadní průběh kampaně Česko mluví o vzdělávání?

Určitě má smysl a postupně se také nabaluje stále větší okruh lidí, kteří se k ní přidávají. Na naše webové stránky se naučili chodit novináři, takže se různá témata dostávají i do médií. Ale veřejná debata je vždy dlouhodobá záležitost, i půlrok je málo, máme

li vidět výsledky. Lze to ukázat na příkladu debaty o státní maturitě, jejíž dopady jsou po třech letech už jasné a měřitelné. Když státní maturita začínala, tak bylo všechno tajné, zatímco teď pod tlakem veřejnosti Čermat zveřejňuje nejen výsledky maturit, testová zadání, ale i validační zprávu nebo návod, jak se proti výsledkům maturity odvolat. Pokud jde o naši úlohu ve veřejné debatě, doufáme, že jsme měli vliv třeba na to, že se úplně změnil vztah k národnímu programu vzdělávání – ministr Dobeš ho odmítal, ale současný ministr se už k němu hlásí a považuje ho za svoji prioritu.

Jaro patří diskusím a už na podzim by měla existovat Strategie vzdělávání 2020. Přitom tu je řada věcí, které jsou kontroverzní, kde nepanuje shoda názorů – jak je potom možné je využít ve strategii?

V tuto chvíli jde o to, identifikovat klíčové problémy ve vzdělávacím systému a naznačit, co by se s nimi dalo dělat. Reforma, která začala v roce 2005, šla i přes všechny své nedostatky dobrým směrem, chybí ale spousta kroků, aby mohla pořádně fungovat. Strategie by tedy měla vytvořit itinerář toho, co systém potřebuje, aby fungoval lépe, a příští ministr školství si pak může zvolit témata, která bude chtít řešit, podle toho, kolik na to bude mít peněz a do jaké míry to bude odpovídat jeho politickým preferencím. Teď je u nás možné, aby ministr dělal, co ho zrovna napadne. Takže strategie by se měla stát nástrojem, který zvýší kontinuitu vzdělávací politiky, a to je zásadní změna.

Zoja Franklová

NÚV Národní ústav
pro vzdělávání

školské poradenské zařízení a zařízení pro
další vzdělávání pedagogických pracovníků

příloha čtvrtletníku VZDĚLÁVÁNÍ

Ročník 2, ISSN 1805-3394

Číslo 2/2013 vyšlo 15. 6. 2013.

Vydává: NÚV, Weilova 1271/6, 102 00 Praha 10

Tel.: 274 022 111

www.nuv.cz, redakce@nuv.cz

Redakce: Zoja Franklová, Alena Nová, Jan Klůfa

Grafika a sazba: Jan Velický